

Kulakovam patīk neparastas automašīnas

Auto

Aiva Kalve

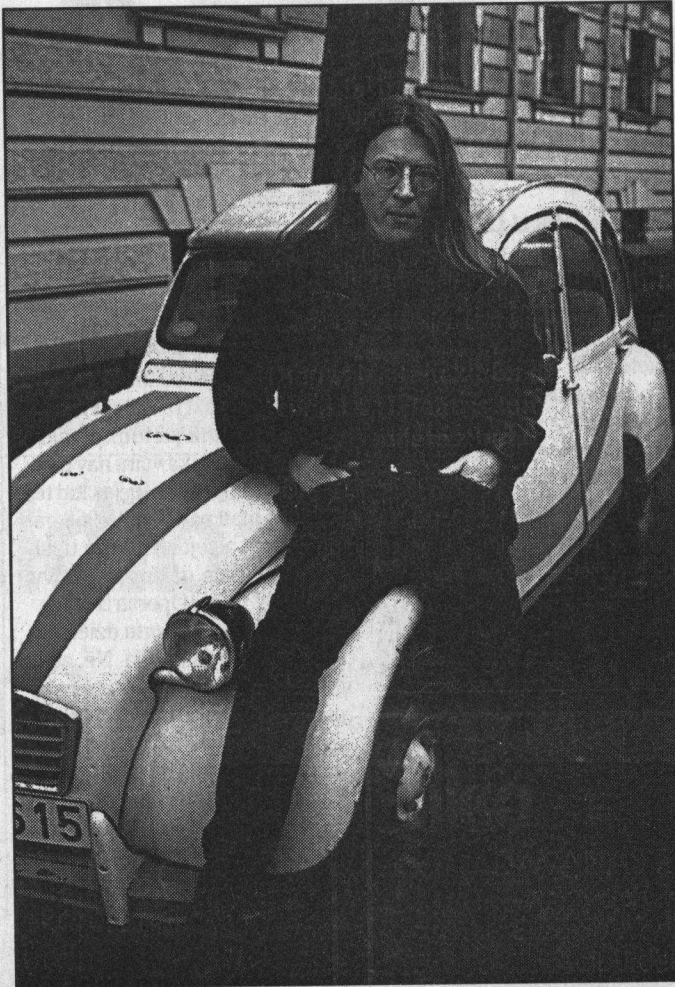
Pats par sevi saprotams, ka interese par braucamajiem radās bērnībā, kad Juris vēroja, kā tēvs ķimerējas ap veco moskviču, kuru nomainīja jaunāks modelis, pēc tam — žigulītis. Braukt Juris iemācījās pusaudža gados, nokārtoja tiesības tad, kad automašīnas pašam vēl nebija.

Akordeonistu auto

Jurim Kulakovam pirmās personīgais braucamais bija ar Kristapa Graša palīdzību gādātā Ķelnes prāģeru — akordeonistu mašīna ar uzrakstu *Ķelnes prāģeri*.

«Tas bija viens kārtīgs, jaudīgs *Ford Taunus* ar sešiem cilindriem.» Mašīna savu saimnieku nekad nepievīla, Juris ar to brauca ilgi, ilgi, kamēr... iebrauca bedrē. Avārija notika sliktā ceļa dēļ.

Toreiz visi ar interesi gaidīja, kad Kulakovs sūdzēs tiesā valsts iestādī. Bija manāma rosība, vainīgo meklējot, bet dusmas norima, uz stūres ievainotā lūpa sadzija, un Kulakovs atmeta šim pasākumam ar roku. «Mašīnai naudas izteiksmē nebija tik lielas vērtības. Tiesājoties es zaudētu vairāk, nekā iegūtu. Un process pret valsts iestādi ir apgrūtināšs,» saka

Jurim Kulakovs lepojas, ka *Citroen 2CV6* jeb, vienkāršāk sakot, «pile» ir gandrīz visās franču kinokomēdijās: «Visi trākie ar to brauc.»

Juris.

Sākumā mašīnu Juris gribēja salabot, bet tas prasīja pārāk daudz laika un līdzekļu. Patla-

ban tās vraks ir kādā Mārupes privātservīsa pagalmā.

Kulakova auto izvēlē diemžēl noteicošā ir cena. Ja pēc krā-

sas, tad tas varētu būt kaut kas perlamutra tumši zaļš. Saņņu automašīna — kāda laba sporta mašīnīte, teiksim, *Porsche*. Taču tad uzreiz blakus jābūt arī kādai praktiskai automašīnai, piemēram, *Ford Mondeo*. Esmu ar mieru maksāt daudz par kaut ko ipašu.

Otra galējība — es negribu maksāt neko lieku, lai tikai ir kaut kas braucams, labā tehniskā stāvoklī. Pašlaik laikam nāksies nopirkt kādu «tautas» mašīnu.»

Jurim Kulakovam pēc *Ķelnes prāģeriem* ir bijušas vēl dažas mašīnītes. Taču tās nav bijušas laimīgas un arī ipaši pie sirds nav gājušas. No Zagorska pirktā granādu nozaga puisēli, izdemolēja un ar pārkarsētu motoru pameta Imantas—Babītes dzelzceļmalā.

Garāžas Jurim nav, tāpēc neko lieku viņš automašīnā nemaz netur. «Ja mašīna nestāv pa rokas ķērienam pie mājas, tad tā jau vairs nav pārvietošanās līdzeklis, bet gan luksusa priekšmets. Tāds mani neinteresē.» Tad isu brīdi bija kadetiņš. Tajā Juris salika visas iespējamās signalizācijas, kamēr pats vairs iekšā netika.

«Pile»

Pēdējā automašīna, kas tagad, mazliet noskumusi un sašķiebusies uz vienu pusi, stāv pie Nacionālā teātra, ir pieskaitāma pie ekstravagantiem braucamajiem. «Tā ir visnotaļ ekskluzīva mašīna, kurai jau ir ret-

ro mašīnas statuss. «Atkal — Kristaps Grasis. Viņš atbrauca ciemos ar savas mammas mašīnu. Aizbraucām līdz Zolitūdei, un es iemilējos tajā automašīnas modeli.

Tā ir *Citroen 2CV6* jeb, vienkāršāk sakot, «pile». Saprātu, ka man tādu vajag! Pasūtīju paziņam, kas no Vācijas ved mašīnas, tādu modeli,» stāsta Juris. Mašīna esot pavisam unikāla savā vienkāršībā, konstrukcijā nav nevienas liekas skrūves. Pats pirmais, kas sajūsmināja Juri, bija ātrumkloķis, kas ir «štoks ar uzliektu galu tieši motorā». Katrā ziņā ātrumu pārslēgšana izskatās komiski: parauj, pagriez, pastum. Ventilācija — tās ir divas «klapes», lodziņi — uz engēm.

Mašīna nemaz nav veca — 84.gadā ražota, bet pats modelis pirmo reizi tika izstādīts 1949.gadā Ženēvas autosalonā. Kopš 1988.gada tāda modeļa braucamos vairs neražo.

«Mašīnai nav ne vainas. Taču tiku atkal vienā bedrē, un riepa izlaida gaisu. Esmu palicis ar trīs riteņiem. Pagaidām vēl nezinu, kur var dabūt tādu riteni.»

Pats ar automašīnas remontu Juris neaizraujas. «Lai to dara speciālisti. Mans tēvs, kad pie viņa aizbraucu, lika, lai šītai mašīnai pārbaudu sveces, — negribēja lāgā pielekt. Tas ir arī viss. Vienreiz vasarā pārbaudīju eļļas līmeni. Secināju, ka nekā nav mainījies, un turpināju braukt. Ak jā, reiz aizlipināju iz-

pūtēju. Tehniskajā apskatē gan teica, ka neesot aizmugurējo bremžu, taču to kaut kā nejutu. Ļoti labi varu bremzēt. Mašīnīte ir viegla, ap 600 kilogramu, kad vajag, tad mierīgi var pastumt.»

Juris lepojas, ka «pile» ir gandrīz visās franču kinokomēdijās. «Visi trākie ar to brauc.» «Pile» neatstāj vienaldzīgu. Gīnesa rekordgrāmatā «pile» ir pirmā vietā kā automašīna, uz kuru visvairāk atskatās un pasmaida.

Kristapa Graša mamma, kas ir «piles» fane, zina stāstīt, ka pats Džeimss Bonds kādā sērijā ir braucis ar tādu mašīnīti. Pēc tam modē bijuši tieši dzeltenī *Citroen* ar ložu caurumiem.

Ātri, bet «saprāta robežās»

Ja jūtu, ka mašīnu varu valdīt, tad braucu uz riska robežas. Bet mulķīgi gan es netrakoju.» Uz autoceļiem Juris Kulakovs ir pieklājīgs braucējs un ar ceļu policiju nekonfliktē. Viņš pats apzinās, ka skrien par ātru, un pretim nestrīdas.

Automašīnu sastrēgumos Juris mierīgi gaida. No Zolitūdes līdz Preses namam var atbraukt ātrāk nekā tikt pāri Vanšu tiltam — no Preses nama līdz Nacionālajam teātrim. Taču Amerikā un Vācijā ir redzēti trāķi «korķi» un pasaule no tā vēl nav aizgājusi bojā. Automašīnā mūziku Juris Kulakovs ne klausās. Sūņiem un kaķiem vīrsū nebrauc.♦